

Telefonistes aan het werk in de Sliedrechtse telefooncentrale ...

Vroeger ging telefoneren heel anders. Je maakte contact met de telefooncentrale. Dit heette 'opbellen'. De telefoniste kon zien door welke abonnee ze werd opgeroepen. Vervolgens kon ze met de oproepende abonnee praten. Daarna liet ze de bel bij de opgeroepene rinkelen. De verbinding kwam tot stand. Aan het einde van het gesprek draaide de abonnee weer aan de slinger en 'belde' af. De telefoniste wist dan dat ze de verbinding weer kon verbreken.

Aaigetijdse commenecaosiemiddele

Laet ik 't deuze raais is hebbe over de ontwikkelinge die ì me leve zôôal hebbe plaetsgevonge en dat is nie waainig. I me jonge jaere bevôôbeld, wazze d'r maor enkele mense die een tillefoon in d'n huis hadde. Dat was netuurlijk d'n

dokter en de netaores en voor de vedderest wà zaokeloi. Kèrel, kèrel, wat is dà veraanderd. 'k Glôôf dat 'r vendaeg aan d'n dag meer tillefoons zijn as mense.

Vroeger kò je mè zô'n apperaot allêên maor belle en dan mos ie ok nog thuis zijn, want van mobiele tillefoon hadde me nò nooit gehoord. In de lôôp van de jaere is daer aerdigchies veraandering in gekomme. 't Begon al mè tillefoons die nie meer vast aan de muur zatte, die je zôôgezeed mee naer buitene kon neme. Daernae is aalles zô'n bietjie in 'n strôômversnelling trecht gekomme en deeje de mobiele tillefoontjies d'r intree. In 't begin kò je daer ok allêên nog mee belle en laeter ok al esèmesse. 't Wier lieverlee gemêengoed en ok nog meraokels handig, je was aaltijd beraaikbaor en je kon ok aaltijd iemand beraaike as dat nôôdig was. 'k Vingk 't best wel een gaef gevoel as 'k op m'n fiets in de polder zit dà 'k te beraaike ben.

Maor nou komp 't. Die mederrene apperaote noeme me gêên tillefoon meer, maor i-pad en i-phone. Die 'i-', spreek uit: 'aai', lijkt 'r op te doije dà je 't schaarempie met êêne vinger zachies mot aaie. 't Verschaf ie dan een schat aan infermaosie die je kennelijk nie mag misse. Neem nou mor as ie zit te wachte op 't spreekuur van 'n dokter. Daer wor over 't aalgemêên toch al nie druk gepraot. Zôôdrao d'r mense zijn gaon zitte, tôôvere ze uit 'r tas of broekzak een tillefoon en zijn nie meer te beraaike. Overaal waer ie komt hebbe jong en oud zô'n apperaot in d'r hande en ze zitte aal aaiend d'r verstand op heullies kleureschaarempie te verkijke.

Een hortie geleeje zag ik zôôwaer een jonge moeder, met 'n klaain kaaind in 'n stoeltje voorop de fiets, met 'r êêne hand aan 't stuur en in d'n aandere, je raejdt 't al, een i-phone. Nou vraeg ik ie! 't Schijnt dà je tegewoordig nie allêên beraaikbaor mò weze, maor dà je ok overaal en aaltijd viao internet 't wêreldgebeure in de gaote mò kanne houwe. Want dà's aallemael mogelijk. Nou hou ik m'n aaige echt nie voor oubollig en 'k kan best de zon bij 'n

aander in 't waoter zien schijne, maor van 't gebruik van
deuze mederrene middele wor 'k knappies aokelik.
Toegegeve, 't staot hêêl interessant en aagetijds, maor
laet ik 't mor houwe op m'n géèsemmechie waer 'k allêên
mee kan belle. Lieve mense vergeef 't me maor as 'k te
knieperig overkomt, dut mos effies van m'n hart.

Jan van der Vlies